

**Diu que
eren falsos
polícies...**

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

**Però, ¿és que
n'hi han de
debó?**

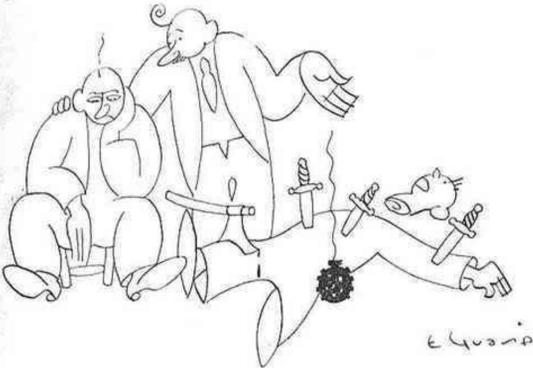
Any III-Núm. 110

Barcelona, 25 de juliol de 1935

Preu: 20 cèntims

EL PROBLEMA DE L'ORDRE PÚBLIC:

F. A. I. + ESCAMOTS = ?

** El criminal: — I ara, què faig?
L'amic: — Creu-me, si vols que no et passi res, crida els periodistes i fes declaracions.*

EL TUSSÓ NEGRE per al senyor BADIA

Pocs tussos tan merescuts com el que avui colloquem al coll del senyor Miquel Badia. Sobre les justificacions i els comentaris, car la personalitat del senyor Badia es justifica

si ho féssim, correriem el perill d'atribuir-li gestes que no ha fet i menys que no ha contat, amb els quals ofendriem l'exemplar modestia del secretari del conseller Dencàs i cap dels escamots.

Però amb el senyor Badia ens lliguen records personals (animals, tractant-se del BE) i emocionants. Per a vetllar damunt nostre, l'obhgarem a freqüentar el cabaret Excelsior, acció qualificada de greu pel rigid codi moral de les joventuts d'Esquerra d'Estat Català. Però l'esperit de sacrifici del senyor Badia és tan notori que en aquella ocasió no vacilla a cabaretar i adhuc alternar amb les noies de la casa. Bé és veritat que el sacrifici fou inútil i que el físic dels agraciats redactors d'aquest setmanari no sofrí cap dany. En honor de l'estratègia i de la tàctica del coronel Badia, hem de declarar lleialment que l'operació no fallà per culpa seva. Nosaltres rendim els escamots per la son, puix que tenim el mal costum de retirar molt tard i els escamots no pogueren resistir l'imperatru categòric del lli.

En ocasió de concedir el Tussó Negre al senyor Badia, hem volgut recordar la gesta aquella, un modest specimen de la vida heroica i turmentada del cap de les joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb gimnàs, biblioteca, balls de societat i bombes a domicili.

AVÍS

Es fa avinent a tots els redactors i col·laboradors d'El BE NEGRE els quals, no ignorant, sens dubte, que en aquest número hauríem de tractar del famós i actual plet entre els Escamots i la F. A. I., han deixat de presentar-se aquesta setmana al treball, allegant malalties, bateigs, casaments, entrenaments i altres excuses indecoroses, se'ls fa avinent, repetim, que queden acomiadats. Fins a dissabte podran passar per la caixa a cobrar el poc que se'ls deu.

Ja ens agraden els redactors prudents, però no tant.

IMITACIONS... El president del Grup "Faros" també reuneix la premsa

L'altre dia, els periodistes que fan informació a la Generalitat, rebren un ateni D. L. M. del senyor Pérez Feliu, president de l'Agrupació pro-cultura "Faros", citant-los per a aquella tarda, a les quatre, en el domicili de l'esmentada entitat.

No cal dir que tota la premsa barcelonina acudí a la invitació. El senyor Pérez Feliu mostrava el local als reporters i una vegada els tingué reunits a la sala d'actes, prengué la paraula.

—Els he reunit, senyors, perquè he de fer-los importants manifestacions. Generalment és mal coneguda i pitjor interpretada l'actuació de la F. A. I. Em refereixo a la Federació Anarquista Ibèrica, naturalment. Faig l'aclariment perquè uns desaprovisius ens han copiat el nostre acreditat anagrama. La gent té una mala idea de nosaltres, car se'ns té per uns misicis, idealistes, vegetarians i inofensius. No diré pas que entre nosaltres no es trobi algun confident pertanyent a alguna d'aquestes sectes que acabo d'esmentar. Però els militants acius i coneguts no tenen cap mania d'aquestes. El qui menys de nosaltres, s'ha carregat ja al seu damunt quinze o setze pintes, i entre aquestes hi compten burgesos, polícies i obrers.

Nosaltres —prosseguí el president de la F. A. I.— ens hem lliurat aquests darrers dies a una activitat desenfrenada. Vaig a servir-les en una petita idea. De tres a quatre de la matí, fabricuem les bombes segons aquesta fórmula que tenen a la seva disposició. Les bombes passen tot seguit a la secció d'emballatge, i d'allí als encarregats de la distribució. No creguin pas que les confiem a les noies militants, tal com algú fa córrer. Col·locar-les a la pira de les nostres companyies, equival a abandonar-les al mig del carrer, a l'abast de tothom. Per això les distribuim en caixons semblants a dipòsits de yoghurt, i cada matí, en llevar-se, els camarades se les troben a la porteria. Després, vostès mateixos les senten petar.

El senyor president de la F. A. I. es reposà uns moments. Després continuà:

—Vostès es deuen morir de ganes de saber com va això dels atracaments. Ara jo els ho diré. Els atracadors els tenim organitzats en sèries, com si fossin jugadors de biliard. Per a atracar un taxista, basta naturalment un quart sèrie. En canvi, per a assaltar un ban o bé matar un joier, és necessari un primer sèrie. Aquests atracaments que de tant en tant vostès lleixen i dels quals són víctimes

criatures o bé porteres, són exercicis d'entrenament.

Després d'una altra pausa, el nostre informador posseguí:

—I entrem en el capítol dels atemptats personals intransferibles. Generalment, els assassinats els cometem purament amb fins d'exemplaritat. Això vol dir que no sentim cap mena d'odi pels futurs morts. Generalment els sortegem entre hoerats obrers, com més hoerats millor. La tècnica de l'assassinat és senzillíssima i gairebé no val la pena de contar-la. És allò tan elemental del pim, pam, pum! Fins les criatures ho saben. Em, fi, senyors, per avui penso que ja els he assabentat prou.

Seria sobrer donar idea de la sensació que aquestes manifestacions del President de l'Agrupació pro cultura "Faros" causaren en ésser conegudes.

A l'endemà, un dels reporters que fan informació al Govern Civil, interrogà el senyor Pérez Feliu, el qual digué:

—Naturalment, les he llegides. No tenen ni la més mínima importància i no afecten en absolut la policia. De tota manera, les hi trameses al fiscal, per si hi troba matèria delictiva.

El senyor Gassol, interrogat que fou a Madrid, respongué de la forma següent:

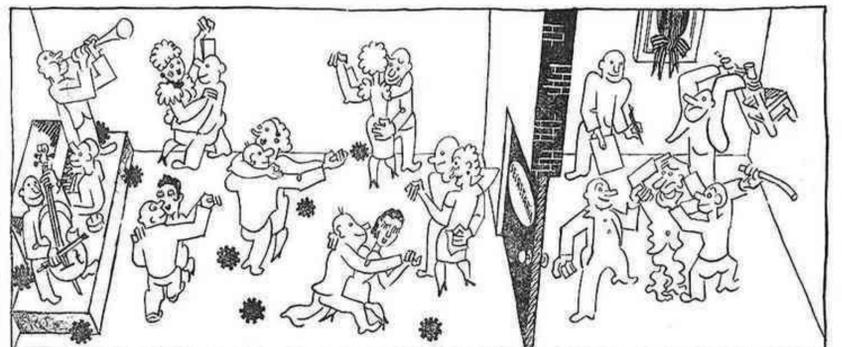
—Hom dona una importància excessiva a aquestes coses. Cal recordar amb agraïment el paper preponderant que jugà la F. A. I. en l'enderrocament de la monarquia. Ara mateix, la seva actuació és una nota d'optimisme i d'activitat que contrasta eficaçment amb l'atònia que les forces reaccionàries voldrien imprimir a la vida ciutadana.

Interpellat al Parlament Català, el senyor Pi i Suñer, conseller primer de la Generalitat, es manifestà així:

—Amb aquella sinceritat que em caracteritza desfaré tots els equívocs. Jo, en aquesta qüestió de la F. A. I. estic al costat del govern. Això no vol pas dir que estigui davant de la F. A. I. Com tampoc no vol dir que jo hagi o no hagi de dimidir. Claredat, abans que res.

Finalment, fou interrogat pels periodistes el propi President de la Generalitat. El senyor Macià digué:

—Jo no puc pas immiscuir-me en assumptes interiors de la F. A. I. És aquesta una cosa que han de resoldre els seus organismes, per si mateixos. Jo em sento avi de tots. Deixeu que els faistes s'acostin a mi...

—Ja la ballem!

TARDA DE DIUMENGE EN UN CENTRE D'ESQUERRA.

La veritat sobre els enllaços ferroviaris

Finalment la ciutat de Barcelona podrà saber de què es tracta quan es tracta d'enllaços ferroviaris, dels quals es tractarà tot seguit per tal que el pobre lector sense feina pugui pensar-se que en tindrà si vota l'Esquerra.

Per tal que el ciutadà se n'assabenti — que s'assabenti que hi ha algú que n'està assabentat, naturalment — ha estat repartit una mena d'extracte del resum del projecte amb uns plànols i amb unes fotografies.

En aquest extracte de resum, però, no s'hi ha explicat la història de la cosa ni tampoc el mecanisme perquè, ultra ésser poc interessant, hauria allargat innecessàriament i perjudicialment l'extracte del resum.

A fi que, no obstant, els ciutadans no ho ignorin, els seus redactors han tingut la gentilesa d'enviar-nos les dades que no han estat publicades perquè apareguin en el, si no oficial, al

menys oficis i autoritzat BE NEGRE.

L'autor de l'obra

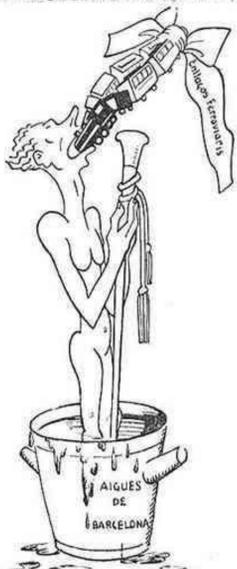
Encara que sembli mentida l'autor de l'obra no és el Sr. Cabestany com algú ha benèvolament insinuat, sinó el senyor Fernando Reyes, que no és, naturalment, autor de l'obra sinó del projecte.

Com que es tracta d'enllaços ferroviaris, el Sr. Fernando Reyes és enginyer de Ferrocarrils que vol dir que s'ocupa d'inspeccionar els ferrocarrils i viatjar-hi de vegades.

Juli Verne

A més d'enginyer, el Sr. Fernando Reyes (Don) és andalús i molt simpàtic i un dia, llegint Juli Verne i literatura sobre estacions centrals d'aquella que parla de «les portes de la ciutat» i altres bonics tòpics, va tenir una pensada: fer una estació central a la Plaça de

Catalunya quan ja havia passat la moda de les estacions centrals. Però el projecte era magnífic ja que entre altres coses hi havia tot el sostre, o sigui el pis de la Plaça de Catalunya, que havia d'ésser de vidre i així es veurien passar els trens com en un aquàrium: 200, tres, diaris! Colossal!!

El doctor Aiguader, fa una nova exhibició de faktrisme.

Aquest projecte fins i tot es posà de moda; don Fernando va donar conferències, féu una exposició i tingué un èxit de broma entre els entesos.

Però l'heroi no es desanimà i, com que va venir la guerra i les vaques grasses i els tramvies semblaven raius, se li acudí de fer els Metros. El Gran Metro, que va ésser el petit i

EL BE NEGRE fa testament

El sotassinat BE, trobant-se en ple ús de raó i de totes les seves facultats, mentals, físiques i altres, i bé de salut, gràcies (i vostès?), i davant del conegut notari Sr. Rufasta, després d'aquest número en el qual ha posat a l'abast del lector la veritat veritable, ha pensat com la cosa més natural prendre les seves precaucions.

De primer havia pensat, en vista que la policia no l'emparava, apallissar els escamots, però no s'hi ha vist amb cor; després pensava en vista que els escamots no l'emparaven, apallissar la F. A. I., però el cor li ha fallat. Finalment, veient-se abandonat d'uns i altres, volia atacar la policia, però no s'hi ha atrevit. En vista d'això, ha decidit fer testament que és la més modesta de les precaucions que podia prendre, que no ofendrà ningú i accontentarà tothom.

I és així que, no podent disposar d'altra cosa deixa:

La llana als regidors de Barcelona per fer-se'n aplicacions al clatell, que bona falta els fa.

Les potes, que són tall fi, a l'Associació de la Premsa.

El cap al Sr. Francesc XXX Casals, en usdefruit.

Les orelles, al Banc de Catalunya.

Les costelles a Manuel Brunet.

La freixura a la F. A. I.

Els ronyons als escamots.

El fetge a la policia.

Les cuixes a don Pere Coromines.

Les espatlles al Palau de Justícia perquè ens les guardin.

El cor (ai!) a la Senyora Aurea de Sarrià.

Les plomes (estilogràfiques) al Sr. Pich i Pon.

De les banyes no s'atreveix a

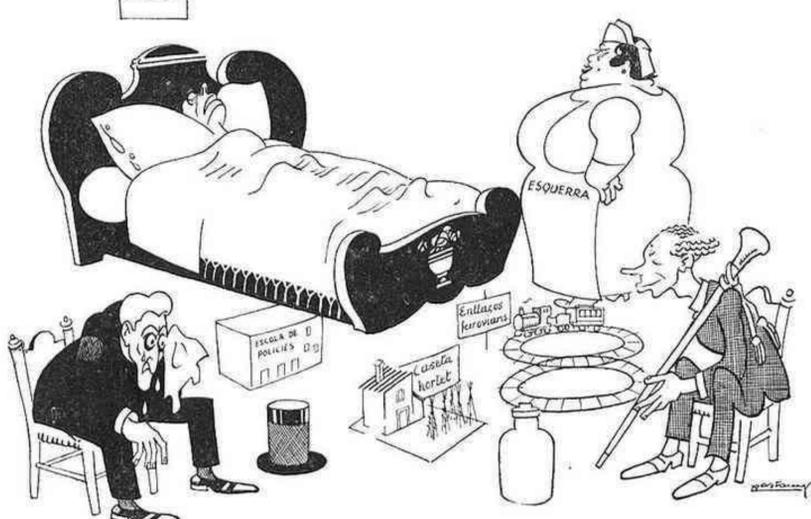
designar hereu; les recollirà qui de dret li toqui. Sembla que portarà un plet com el del virrei Bonnet.

L'enterrament serà senzill i austere; el cadàver, o el que en queda, serà vestit amb un hàbit de frare de l'ordre d'aquelles joguines que representen un frare tancat en un taitú que quan s'obre fa un gest característic i no precisament amb la mà.

I bon profit als hereus i que per molts anys puguem celebrar-ho junts.

EL BE NEGRE

ESTATUT

El malalt. — I potser sí en lloc de curanderos em visités ua melge?

«La Vanguardia» de dimecres passat publicava aquesta fotografia, juntament amb el text que acompanyem. Els qui creien que la gent de la F. A. I. eren quatre estripa «cuenios» desgraciats, esperem que es donaran les presses degudes a rectificar.

el Transversal que fou el gran. Cada Metro era patrocinat per un banc diferent en competència amb els tramvies; però a- c-í no hi havia especialistes en obres subterrànies i aleshores se'ls acudí d'anar a cercar uns bilbaïns que entenien una mica a fer mines. Al cap i a la fi els Metros havien d'ésser una mina de l'oro i el moro.

Amb això el Sr. Reyes ja ha- via col·locat un tros del seu pro- jecte; però l'home el volia tot i era tan fantàstic que decidiren treure-se'l del damunt immediate- ment.

Però el Sr. Reyes aleshores, ferit en el seu orgull d'inven- tor va dir que ell era el qui havia donat la idea dels Metros i dels enllaços ferroviaris sub- terranis i que això es pagava. I aleshores aconseguí un contra- cte amb el Transversal pel qual li donaven una indemnita- zació de 40.000 duros en títols i altres tants en plata. Però — ja se sap que els reis mai no en tenen prou — el Sr. Reyes en- dertat amb el seu avant de- manava xifres tan impossibles que els financers — diem-ne fi- nancers — varen pensar-se que el que demanava era tan im- possible com el mateix projec- te i varen voler enganyar-lo amb el seu propi ham i ales- hores li prometeren que per cada enllaç que faria el Metro Transversal li donarien 40.000 duros. Qui s'havia de pensar que això seria una mina? I, no obstant, és allò que varen dir Galileu i el Sr. Casanoves: *Epur si muove!*

La dictadura

Va venir la dictadura i el se- nyor Llansó, que era una bès- tia grossa de la Companyia del Nord fou tinent d'alcaldia de l'Ajuntament. El Sr. Reyes, tras, tras, cap a fer un acord amb el Nord i cap a fer un a- cord amb l'Ajuntament i vé que l'Ajuntament compra el Trans- versal.

—Però — digué algú —, si això és un mort!
—No — li contestaren —; perquè el que farem serà unir el Transversal amb el ferrocarril del Nord.

I tal dit tal fet: un enllaç, el contracte, 40.000 duros...
—Bufo! — digué el Sr. Reyes —, Però si això és una mi- nassa!

I posà una fàbrica d'enllaços. Aleshores ja no hi havia la dic- tadura.

La mina

La fàbrica d'enllaços comen- çà de fabricar enllaços. N'hi ha un projecte per a cada ciutat d'Espanya. A Madrid el senyor Prieto, que té un esperit de gran reporter, està entusiasmat. Per això als de Barcelona ens dona l'enorme suma de sis mil- lions. A Barcelona, com en a- quells temps felicitos, l'Ajunta- ment republicà no fa més que projectar enllaços.

Ingratitud humana

El mal és que no tots els fer- rocarrils es poden enllaçar per l'absurda diferència d'amplada de via de les diferents compa- nyies. Si l'hi haguessin permès, però, ell ja ho tenia resolt: en un dia, en un sol dia! ell hau- ria canviat l'amplada de la línia de França fins a la fron- tera per portar els trens fran- cesos fins a Barcelona.

Només calia, com fan a Nor- damèrica, posar homes a tota la línia fins a Port-Bou.

Amb aquest projecte es pre- sentà, era a les acabades de la dictadura, a la presidència de l'Associació d'Enginyers Indus- trials. Però els ingrats el varen treure perquè deien que els com- prometia.

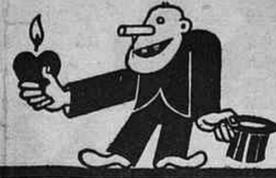
Més tard s'empecà el mag- ne projecte d'arrasar el castell de Montjuïc i fer-ne un aèro- drom. «El Noticiero Universal» en publicà uns articles molt graciosos. Però aviat abandonà la idea: ell havia nascut per als enllaços i per ells moriria si era precis.

Un altre personatge

Ja hem dit que contrariament at que l'gú creia, el projecte no era del Sr. Cabestany. El se- nyor Cabestany és, però, un home notable. Com tothom sap era director dels Serveis Tèc- nics de l'Ajuntament i, com marca la llei, complia la seva obligació de percebre el 3 per 100 de tots els projectes. En aquest aspecte complí com un home: el projecte del túnel del carrer de Balmes fou deguda- ment legalitzat. Però va tenir una distracció i va ésser la de deixar que fos el cap dels Ser- veis Tècnics de la Mancomunitat el qui, amb els mossos d'Esquadra netegés en dos dies els carrers de la ciutat quan a- quella famosa vaga de les es- combriaries d'abans de la dicta- dura.

La seva obra fou, no obstant, bona; encara als ascensors de la Casa de la Ciutat hi ha uns rètols amb la seva signatura que diuen que en aquest ascen- sor no hi poden pujar més de tres persones.

amb el cor a la mà

Li feren una gran injustícia; el varen treure.

Aleshores, ple de dignitat, s'acollí al «Cuerpo de Ingenie- ros de Caminos, Canales y Puertos», al qual pertanyia i, pels seus anys el feren mem- bre del Consell d'Obres Públi- ques.

Es com a tal que ha estat nomenat representant de l'Es- tat en els enllaços ferroviaris.

Un bon pis fa de bon llogar

El Sr. Reyes i el Sr. Cabes- tany, figures prominents dels Enllaços necessitaven unes ofi- cines i, a l'efecte, llogaren un pis de 2.000 pessetes al mes que, naturalment, paga l'Estat a raó de 1.000 pessetes per cada un dels seus representants.

Els altres membres s'hi fi- xen, no cobren i treballen. Ja és alguna cosa.

El pla

El pla, ja se sap, és immens. En ell s'hi reuneixen tots els projectes: enllaços, supressió de passos a nivell, electrifica- cions, obres de Castelldefels...

Però el Sr. Reyes crida e- nègic:

—Els enllaços!!!
I així veiem en el projecte publicat, que el que va al davant és:

«1.er. Habilitació del Metro com enllaç ferroviari.»

Després, les companyies es barallen com feres per fer pas- sar els seus projectes al davant. De la discussió en surt la llum. Veurem a l'últim canviar en un dia l'amplada de la línia de França?

Per ara, però, una cosa que preocupa el Sr. Reyes és la manera d'eixamplar la via dels Ferrocarrils Catalans per fer- hi enllaços.

Ja va dir el Dr. Aiguader que amb això dels enllaços n'hi hauria per a tothom, de feina. I qui treballa, en el treball troba la recompensa.

ECOS DE SARDANYOLA — Mira-te'l i va tan tranquil i potser de- mà ens el menjarem en llonganissa.

ELLS ESCAMOTS I ELS PRESIDENTS

A mitjans de la setmana avant- passada, varen reunir-se a Barce- lona uns representants autoritzats dels Escamots de tot Catalunya. La reunió tingué una positiva im- portància. Tots els presents esti- gueren d'acord en dir que el Go- vern de la Generalitat no anava ni amb rodes i que calia que el President Macià fes dimitir immediatament tot el Consell, per tal de nomenar-ne un altre de més apte. (Les antipaties dels reunits anaven adreçades, sobretot, als senyors Gassol, Selves, Coromines i Casals.)

Per tal de comunicar-li verbal- ment aquests acords, els represen- tants dels Escamots demanaren au- diència al senyor Macià, i aquest els va assenyalar hora per al di- umenge a la tarda. Efectivament, quan els delegats es presentaren, diumenge, va fer vuit dies, a la Residència del carrer del Bisbe, es trobaren que el President se n'havia anat a La Garriga.

SEGONA PART

La cosa no acabà aquí, però. Els escamots, profundament mole- stats per la «distracció» del senyor Macià, decidiren anar a trobar-lo allà on fos, i com que allà on era era La Garriga, llogaren un auto- biús i cap a La Garriga s'ha dit.

Mentriem si diguéssim que el senyor Macià els va veure arribar amb gran satisfacció, però encara faltarien més a la veritat si fèssim constar que els delegats dels Es- camots parlaren al senyor Macià amb una correcció exagerada.

Breu: l'entrevista fou molt rà- pida, val a dir que no pas per culpa dels Escamots.

La Regla
suspepa fornareu ràpidament i sense perill amb **PERLES FEMEL**. De vende: Segolò, Dr. Andreu i Felas.

VERSOS TRISTOS

Al mig de la Comarca del Sidral, equidistant de Tots Sants i Manresa, hi ha una ciutat de fama universal, una ciutat oberta, liberal, arrauxada, simpàtica i després.

Una ciutat valenta i molt gentil, però un xic mancada de memòria. En males mans, sovint fou incivil i tingué el seu honor penjat d'un fil. I avui m'se'n recorda, i se'n fa glòria.

La ciutat travessà dies de dol quan els grocs i els vermells s'estossinaven; qui parlava de llei, restava sol, tothom l'esvalotava per mussol, i pels carrers els morts s'amentegaven.

Allò vingué perquè contra uns albatz organitzats en bandes malfactores que els ciutadans temen consternats, una colla de ximplis i negats llençà unes altres bandes correctores.

I ningú no pensava en una llei que ha de servir per a tots d'igual manera; tothom tirava al dret; ben flac servei pot fer enlloc del món el fals remei que d'un beneit inventi la fallera.

La ciutat no vivia; era un neguit permanent de desgràcies i trasbalsos, s'empatava la gent de dia i nit, es treien enemics de dins el llit i els segrestaven policies falsos.

Ningú no ho entenia, era un embull; l'autoritat brillava per l'absència, tothom feia i desfeia al seu antull, el coralet de morts era curull, i la ciutat perdia la paciència.

S'adonava que en comptes d'anar bé el remei inventat d'aquells fardasses que un tan magne favor li havia de fer tancant tota la brossa en el femer, l'escampava per borns, carrers i places.

I horroritzada, veia que la pau que es prometia era guerra encesa, una guerra de feres en allau devorant-se febrose, fins que un brau borratxo s'aixecà i, amb prou fermesa,

pogué dir: S'ha acabat! D'ara endavant tothom quiet, i muts cap a la gàbia! La ciutat l'aplaudi: allò era un sant, un home de debò, era el més gran, i fins trobà que era persona sàvia.

Fos com fos, el cert és que fou un cas vergonyós que costà set anys de penes sense lluites d'aquelles, però no pas amb justícia, ni amb llei, ni amb cap solaç, que el poble gemegava entre cadenes.

La llibertat, però, per fi vingué, i amb ella, al cap d'un temps, la mala jeia d'aquella gent que d'ella no sap fer altra cosa que mal i mullader en pro d'una ximplíssima taleia.

Tornà a sortir, i les activitats d'abans també, amb una empena nova; incendis, robatoris i atemptats, atraments i vagues a grapsats, posant dels ciutadans l'humor a prova.

Els ciutadans prou feien el cor fort, però les coses no rutilaven gaire; la justícia qui sap si feia el mort, i l'ordre públic mancava de suport, puix que es trobava pengim-penjam en l'aire.

I fou llavors que un geni rampellut de la colla d'aquells que governaven la ciutat que expliquem, tot resolut, i amant fervent de la llei de l'embuit, junt amb els altres genis que el voltaven,

s'inventà el gran remei de tirà al dret, i fer com feu abans la colla aquella de fardasses que es feren un barret de l'ordre ciutadà, i a tot plectret es passaren el codi per l'airella.

La manca de memòria de la gent feu que es jutgés la idea ben trobada i es tingué per remei eficient, sense pensar en el mal rendiment que va donar la primera vegada.

Tampoc pensà la gent que allò era un tort que es feia a la ciutat i a la justícia, però algú li ho digué eridant prou fort, i la ciutat fruí de la gran sort de veure dispersà aquella milícia.

I fins diuen que un jutge sense por en sentir allò que aquell senyó explicava, va detenir-lo per usurpador de funcions d'altri i per segrestador i, tot seguit seguit, el processava.

El més bonic, però, és que a aquells valents de l'atemptat i del terror profetes que agredien tothom i que, insolents, desafiaven tots els estaments, hom els veié espantats com femelletes.

TERCERA PART

L'endemà, o sigui dilluns va fer vuit dies, el senyor Miquel Badia es va presentar a la Generalitat i tingué una llarga entrevista amb el senyor Macià.

—Si vol — va dir en Badia —, dintre mitja hora estarà dissolta l'organització dels Escamots.

El President li féu remarcar que no és tractava pas d'això, precisament, sinó ben al contrari. Aleshores, en Badia va presentar-li la dimissió de cap de l'organització, cosa que tampoc no li fou acceptada.

L'endemà, Miquel Badia feia les declaracions sensacionals als peri- odistes.

UN PERIODISTA PRECOÇ

El dilluns de la setmana passada a dos quarts de dotze del matí, sortia de la Plaça de la República en direcció de Reus, on s'havia de celebrar l'Assemblea d'Agricultors, un autocar al servei de la Genera- litat. Anaven a la Pàtria d'en Prim, el conseller d'Agricultura i el seu secretari, i un redactor de cada diari barceloní, excepció feta d'El Diluvio que havia tramés dos peri- odistes: el senyor Avalós Presa i el seu fill.

A penes l'autocar hagué arribat a la Diagonal, efectuà una petita pa- rada, que hagué de repetir-se du- rant tres o quatre vegades en menys d'una hora.

ARQUES SOLER
INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB SOPLET
ALDANA 315 BARCELONA T 31853
MADRID (CABALLERO DE GRACIA 719 T 16119)

Restaurant Casa Joan
Rambla Santa Mònica, 21 i 23 • Telèfon: 11692 i 15759

Especialitat Paella Valenciana
Salons especials per a banquets

Empipat, el senyor Mias pregun- tà a Avalós Presa (pare):
—Quants anys té aquest nen?
—Tres, na mà, respongué el pare d'Avalós (fill) amb el seu andalús castís.
—I ja sap escriure?
—I que tiene que ver eso para ser periodista! Con que asista al banquete como las personas decen- tes, basta.

En efecte, Avalós fill va portar-se durant tot el banquet com un periodista gran, adhuc en aquella

ocasió en què un cambrer va obli- dar-se de servir-li un plat, descuit que provocà que el diminit comen- sal fes uns marmareus de consi- deració.

En arribar a la Redacció, no fou però possible remetre gota d'origi- nal. Avalós pare, no entengué gota del que va dir-se a Reus ja que per a ell el català és xinès. Avalós fill, no en tenia tampoc una idea del tot clara; havia jugat a bales al carrer durant tota l'Assemblea.

BUROCRACIA FEMENINA

L'estat de funcionàries del Par- lament de Catalunya acaba d'enri- quir-se en forma de dues precises mecanògrafes i una gentilíssima tele- fonista, neboda de l'actual minis- tre de Marina.

Els periodistes que fan informac- ió al saló de sessions cregueren per un moment, només que per un moment, ja que ben aviat es pe- gueren donar compte del contrari, que amb l'ingrés de nous funcio- naris seria salvat el retard amb què són entregats els projectes de llei a la Premsa. Fins i tot, mant redactor de diari escrit en castellà va arribar a suposar:

—A veure si ara, amb dues me- canògrafes més, ens podran donar les notes traduïdes en castellà.

Es fama que un diputat de la majoria va respondre:

—Infelç! Però vos creieu que les mecanògrafes tenen cap obliga- ció d'escriure a màquina!

NI DUCH SALVAT POT ASPIRAR A MÉS, NI SORIA A MENYS

EL BE NEGRE té notícies fide- dignes segons les quals Duch Sal- vat serà nomenat governador civil de Sòria. La designació de Duch per a aquest alt càrrec, compta amb les simpaties de tots els periodis- tes barcelonins els quals esperen amb candeletes el moment de per- dre de vista el company.

En Duch, pel que sembla, ja s'ha salvat. Ara veurem qui sal- varà Sòria.

ELS FINANCIERS SON UNS POETES

Sembla que el secret de les fi- nances resideix més en allò que les senyores en diuen un «no sé què» que no pas en cap altra cosa. Si s'encerta aquest «no sé què» s'és tècnic; si no, no.

Com exemple, entre altres molts, es pot citar una interpellació del Sr. Vidal i Guardiola al Parlament al conseller de Cultura de la Ge- neralitat. El discurs era sobre les despeses fetes durant la temporada, del Liceu i era ple de considera- cions de caràcter econòmic-finan- cer d'aquelles que només els ho- mes d'Unió Catalana són capaços de fer.

El Sr. Gassol es quedà, de mo- ment, tapat; però com que és poeta va tenir una inspiració i va contestar amb un altre discurs, però en aquell idioma que els castellans en diuen camelo.

I el bo del cas és que el Sr. Vidal i Guardiola es va donar per satisfet. En el discurs del Sr. Gas- sol, no hi havia finances, però hi havia, sense ell saber-ho, aquell «no sé què» tan car als financers.

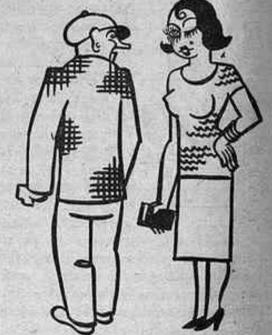
LA BORSA LA VIDA
COTITZACIONS

Escamots estomacadors	192,20
Estomacals Badia	123,30
Segrestadora d'Extremistes	10,50
Marca de l'Am...nístia	3,20
T. R. U. E. B. A. S. (Torrelavega)	6%
Escamots	102
Vaga del pecat	105
Vaga de la destrucció	27

La puja continuada del T. R. U. E. B. A. S. de Torrelavega ha acabat amb la consolidació definitiva dels Grimpadors nacionals. La puja se'ls ha menjat de viu en viu.

Entre escamots, estomacats, esto- macadors i estomacals s'ha entaulat un pugilat de patacades amb acom- panyament de literatura de pàgines viscudes i episodis de Sherlock Holmes que fan preveure un tras- pàs d'ordre públic una mica acci- dentat.

Els enllaços ferroviaris bons.

— Tu viens, mon petit, faire la bombe? — No dona, no, me les felg sol a casa.

RECAUTATATGE NEUMATICS NOUS OCASIONS
TORRABADELLA
Romblo Catalunya, 118
Descomptes als llegidors d'«EL BE NEGRE»

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NIGRE, adre- çar-se a: Aribau, 139 - Tel- èfon 76307

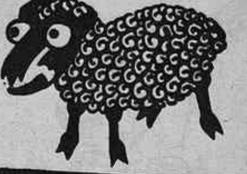
Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de Mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIO
Corts, 414 - Telèfon 30422

Escola de policies — historieta sense paraules

XOCOLATA
Amatller
ÉS MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

Per tal que «Una Aventura Hípica» que fan al Capitol, estigui més en caràcter de film dolent, el varen enviar d'Amèrica doblat en espanyol i ací l'han projectat sense tocar-hi una coma.

Es tracta d'un film de cavalls, no per a cavalls.

«El hombre del antifaz blanco» que projecten també al Capitol, és un assassí.

Però n'hi ha un altre que també és un altre assassí i un altre que és un tercer assassí. Després hi ha uns quants personatges que són assassinats. Com pot sospitar el lector, es tracta d'un film policíac i de descobrir qui és l'assassí. En realitat però, es tracta d'endevenir qui és que no és assassí.

PAULEY

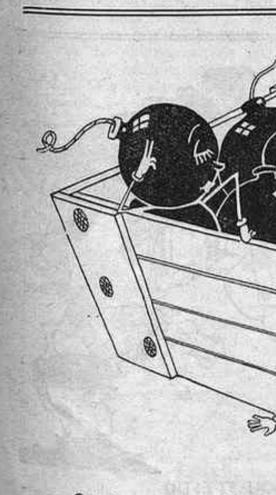
Començant la seva campanya electoral pel vot femení, la Lliga ha fet projectar a l'Urquinaona un film titulat «La Alcaldesa» per demostrar que, a més de guanyar les eleccions les seves sòcies aconseguiran, si s'ho proposen, la primera magistratura de la ciutat. Com que les protagonistes del film són Marie Dressler i Polly Moran, és d'esperar que en les properes eleccions la Lliga obtindrà també un èxit de rialles.

En «L'Alcaldesa» la Lliga suggerirà a les afiliades a la seva Secció Femenina que per fer votar pels marits la candidatura que segurament s'anomenarà de concòrdia ciutadana o cosa així, com sempre, es declari en vaga del ram d'allò que a les cèdules hi posen «su sexo». Suposem que l'Esquerra no deixarà de respondre com cal una semblant provocació.

PUBLIC CINEMA
 Passeig de Gràcia, 57
 Telèfon núm. 19651
SESSIÓ CONTINUA
 de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12
Localitat única, senyal i pessets
 Noticiaris, Reportatges i Documentals "FOR"

En el mateix programa de «L'Urquinaona» la mateixa Lliga dona consells i posa profitosos exemples als seus socis que volen fer el salt a la dona. Com que el projecten abans que l'anterior es veu totseguit que la solució és votar pel que digui la senyora, que és la tesi del segon, encara que n'hagin parlat primer. El film és titulat «De Parranda» i, en ell la Lliga hi és representada per l'activa excèntrica Charlotte Greenwood. Com es pot suposar, també és un film còmic.

BOXA OLYMPIA RING
 AVUI NIT A LES 10 1/2
 5 grans combats. A 10 rounds
Mestres-Llengües
Hernandez-Gori
R. Sans - J. López
MATEO DE LA OSA
 El formidable basc contra **GODÓY**
 Campió XILB, guanyador per K. O. de Bianchi

— Què fas, aquí parada?
 — Ja ho pot veure. Esperant col·locació.

Al Coliseum projecten «Marreco», aquell film de les cammes de la Marlene Dietrich, com ja ho indica el títol. Es clar que encara que indiqui que és un film de cammes no indica que aquestes hagin d'ésser precisament les de Marlene, però en el film és així. Això vol dir que no és un film realista, sinó simplement una represa d'estiu. Adolph Menjou hi queda tan malament com el dia de l'estrena. Aquest home no es corregirà mai.

«La Novia del Azul» en canvi, és una estrena i, com que no hi surt Adolph Menjou ni cap «novia» encara que ho digui el títol, ni la Marlene Dietrich, els seus protagonistes, que són Richard Arlen i Jack Oakie, entre altres, hi queden d'allò més bé.

Tothom sap el pesades que resulten les obres teatrals sense dones i el que arriben a reposar els films que no n'hi han o que no hi tenen cap importància. I «La Novia del Azul» és un film d'aquesta mena i, a més, un film d'aviació. No és cap superproducció i, per tant, no és cap barba; en canvi, és un film Paramount.

LA TECNOCRACIA

Quan la Fira de Mostres, la Metro va exposar al seu stand unes caixes de piano i unes peces de maquinària que, quan fossin muntades constituïrien l'aparell sonor dels grans estudis dels soterranis del parrer de Mallorca.

Passà la Fira de Mostres i, com que tenien les peces, les varen voler muntar i les muntaren. Però es varen trobar que l'aparell no funcionava. Els de la Metro vingia maldar i l'aparell vinga no funcionar, els de la Metro ja estaven decidits a enviar a cercar a Hollywood un d'aquells tènacissos de pantaloners de golf i anunciar-ho als diaris quan un senyor que passava s'aturà una estona.

Al cap d'aquesta estona, tímidament va preguntar:
 — Volen que jo miri si ho faig anar?
 — A veure, provi — li contestaren per reposar una estona els altres.

Aquell senyor es va treure l'americana, s'arremangà i al cap de mitja hora ja estava funcionant. Moltes gràcies, passi-ho bé, disposi, ja ho sap, etc.

Però, de sobte a la Metro digueren: Però, què fem de deixar-lo escapar! Si és un tècnic!

I varen córrer-hi al darrera i per força el varen contractar. El pobre senyor s'excusava que ell no era més que un pobre aficionat a la ràdio.

Però sembla que a Hollywood també ho fan així.

RADIO CROSLLEY

MOLT BEE!

Maricel-Park
 El Park d'atraccions més important d'Europa
 Golf - Muntanyes russes - Witching - Waves - Bug - Futbol - Avions - Automòbils elèctrics, etc.
 El millor mirador del mar, la ciutat i la muntanya.
 Entrada al Park: 50 cts.
 Anada i tornada amb el funicular i entrada al Park: UNA pla.
 Obert cada dia tarda i nit

«La duquesa se divierte» i el públic es mor d'avoriment al Poliorama. Trobem natural que la duquesa es diverteixi si així li plau, però hauria de fer-ho d'una manera honesta, sense fer mal a ningú. I, de moment, el senyor Suárez de Deza ha començat per plagiar el «Popaze», de Marcel Pagnol. I això no està gens bé. Es clar que el «Popaze» és una obra mestra i, en canvi, «La duquesa se divierte» no és cap obra mestra, sinó més aviat un «Popaze» escrit per un mestre d'obres, llaura, pretensions i buit. (L'obra, naturalment, no pas el mestre, puix malgrat el fracàs d'ara, el Sr. Suárez de Deza és un dels autors castellans actuals menys analfabets. Com seran els altres!).

Per cert, que la senyora Irene López Heredia abusa de l'aristocràcia. Quan ha de donar l'ordre més senzill a una cambra, empra un gest tan patrici que sembla que faci comèdia en el teatre romà de Mèrida. Trobem que aquests aires se'ls podria guardar per les festes i en els dies de cada dia ho podria fer un xic més baratet.

La Dolorosa ha tramès una lletra al tenor Sr. Lázaro dient-li que o bé la canta d'una vegada, o ara serà ella la qui li prohibirà l'obra. Diu que ja està cuita i recuita d'anar i venir pels cartells i pels diaris i que, de tant i tant, en lloc d'una dolorosa sembla un pendó.

El banquet a honor del senyor Calvo assolí un èxit complet i entusiàstic, com totes les coses que organitza l'esmentat empresari.

En una nit escadussera i en funció benèfica se celebrà al Nou l'estrena d'una sarsuela titulada «La hija del dictador». Els anuncis no deien pas qui

era el beneficiat. Algú ens ha assegurat que l'estrena anava a benefici de l'autor.

Definitivament, hi haurà temporada de teatre català a Romea. Per seguir la costum, hom inaugurarà amb una obra de Josep M. de Segarra. En vista d'això, aquest escriu un drama en vers. Perquè ell estava disposat a inaugurar la temporada de Romea, fós quin fós el gènere que hi fessin. Sembla que tenia ja pensat un film sonor, un vodevil líric i un programa d'il·lusionisme.

Què preparen els nostres autors? Soldevila, la versió castellana d'algunes obres seves; Segarra, diversos films; Roure, vodevils sonors en castellà; Artís, informacions periodístiques; Planes, una opereta; Pous i Pagés, no prepara res; Mantua, es fa una torreta; Felch i Torres, amplia la seva... I el teatre català? Bo per ara; gràcies.

No tenim gaire afinat el do profètic. Anunciàvem que al Victòria estrenarien una obra molt dolenta, i no ha estat veritat. No perquè l'obra fós bona, sinó perquè no van arribar a estrenar-la. En vista de la indiferència del públic en vers els esforços culturals de l'empresa del Victòria, aquesta decidí traslladar el seu apostolat a terres valencianes. Trobem molt natural que prenguem represàlies envers els valencians que ens enviaren aquelles desagradades «Faldas» que es feien al Còmic.

La Sra. Xirgu i el Sr. Borràs estan disposats a demostrar una vegada més el seu amor al nostre teatre. A aquest fi, es

HOLLYWOOD BAR - DANCING
 CRERER NOU DE LA RAMBLA, 105
 TELEFON NUMERO 17033
 Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)
 Colossal èxit de la **DEMON'S JAZZ**
 ORQUESTRA COMPLETA
 Grans atraccions a la pista

proposen venir al Tivoli a donar una representació de «Terra Baixa». Demanem a la Generalitat que els subvencioni, dones no és just que es sacrifiqui d'una manera tan desesperada.

No tenim gaire afinat el do profètic. Anunciàvem que al Victòria estrenarien una obra molt dolenta, i no ha estat veritat. No perquè l'obra fós bona, sinó perquè no van arribar a estrenar-la. En vista de la indiferència del públic en vers els esforços culturals de l'empresa del Victòria, aquesta decidí traslladar el seu apostolat a terres valencianes. Trobem molt natural que prenguem represàlies envers els valencians que ens enviaren aquelles desagradades «Faldas» que es feien al Còmic.

L'escriptor Josep Gual de Sojo està que treu foc pels queixals perquè el seu quasi homònim Enric Fernández Gual s'ha entestat en signar la seva producció literària amb el nom d'Enric F. Gual, cosa que, segons ell, el perjudica en gran manera perquè els lectors, poden ésser induïts a múltiples confusions amb la similitud dels dos noms.

—Es que no sabran mai de qui es tracta — diu el senyor Gual al seus amics—. Entre l'un i l'altre es faran un embull i a mi em poden atribuir el que ell diu i a ell el que dic jo. Figureu-vos!

—En veritat — li digué un interlocutor—. No cal que t'esveris massa, que l'únic que hi sortirà perdent és ell.

El Be, però, opina que no cal pas barallar-se per un cognom tan acreditat per la seva influència meteorològica.

S'han inaugurat a Barcelona unes noves Galeries d'art, de mal nom Gaspar, que es proposen portar a cap tota mena de transaccions a llarg i curt termini, des de la venda humil d'un quadro pictòric fins a la compra de finques, gramòles, articles d'ortopèdia, mobles, camiseria i sabateria. Els més entusiasmats amb aquest nou establiment no cal dir que són totes aquelles persones que no s'interessen per les belles arts per cap cantó.

Ha causat un bellíssim efecte entre els nostres artistes el veure la bella i tendrívola germanor que amb motiu de formar part del Jurat de Belles Arts de les Jornades de Jovenuts d'Esquerra que s'han de celebrar el pròxim octubre, s'ha establert entre varies de les personalitats més brillants de les nostres belles arts.

El veure figurar en la llista el nom de l'arquitecte Antoni Puig i Gairalt al costat del del dibuixant Antoni Roca, per exemple, és cosa veritablement encoratjadora i fa auspiciar els més grans resultats de llur col·laboració en la tasca que els ha estat assignada.

Restaurant Sol y Sombra
 CUBERTS A 3 Ptas.
 OBERT DIA I NIT
 CARRER NOU DE LA RAMBLA (CANTON CONDE ASALTO) n. 12-11

Invasió de productors

Segons sembla l'hitlerisme serà la mare de la producció nacional i, sobre tot, d'una producció nacional barcelonina. Aquell Sr. Blum que havia estat a la Universal i que els periodistes varen aconseguir que treguessin pel gènit que tenia i les cares que feia, ara resulta que torna i que tornarà bé per mal. La seva tornada és al davant d'una expedició de jueus alemanys disposats a fer producció nacional sigui com sigui i a meitat de preu.

No cal dir de quina manera estan esverats els productors nacionals. I els altres.

Plaça de Braus MONUMENTAL
 Dimecres nit, 2 d'agost. Sensacional esdeveniment pugilístic
 OLYMPIA RING presenta el famós campió mundial dels pesos plomes **KID CHOCOLATE** contra **François Machens**
 que tan formidables combats ve donar davant del campió d'Europa, contra **J. GIRONÉS I LLORENÇ VITRÀ**

DIMARTS VINENT EL BE NEGRE
 es vesteix de gala en honor de **L'ESTIU I A CATALUNYA**
 NÚMERO EXTRAORDINARI
 Dues tintes 30 cèntims

Els de la F. A. I. preparen un nou tipus de bombes lacrimògenes per a fer plorar els escamots.

El Ram de Construcció ha començat la temporada de vacances. Fins al mes d'octubre no tornaran a iniciar les seves tan eternes com famoses vacances.

El Dr. Bellido ha emprès un viatge a la Costa Brava per tal de fer un estudi ètnic sobre el que ell en diu ma... ma... ma... mallots.

Lluís Montanya, amb el seu cognom indica, ha establert la seva residència a Sant Josep de la Muntanya.

Seguirem tenint al corrent els nostres lectors sobre aquest afer.

Els mitjons «Moltfort» duren més que totes les vagues del ram de construcció.

PRECIPITACIONS

Hi ha en el país un gran malestar degut a la precipitació i excessiva rapidesa amb què es porta el traspàs de serveis de l'estat central a la Catalunya autònoma. Tota la tradició patrimonial reomana els peus de plom. Val més menjar poc i païr bé; hi ha més dies que llonganissimes; qui dies passa, anys empeny, etc., etc.

Es alarmant, doncs, la pressa amb la qual el govern es trenca el damunt serveis i ens els endossa. Ara mateix es parla de l'ordre públic. Cal tenir en compte que és aquesta una qüestió que només fa un any que s'estudia, i una matèria tan delicada i vidriosa requereix una preparació llarguissimma que no hem vist, enlloc. Les disposicions del govern central són tan i tan excel·lents, la confiança que els mereixen les autoritats locals és tan gran, que ens exposem llevar-nos un matí i trobar-nos amb l'ordre públic traspasat.

També és alarmant la rapidesa amb què l'Estat ens vol concedir els recursos financers que necessitem per a sostenir els serveis traspasats. Quan al Ministeri d'Hisenda hi havia el senyor Carner, encara hom podia frenar l'allau de moneda que venia a Catalunya. Però ara, amb aquest Sr. Viñuales, no hi ha manera de convèncer-lo que amb poques pessetes en tenim prou i l'home, vulguis no vulguis, ens cobreix de pessetes.

Tot això són fets que produïxen una gran intranquil·litat a Catalunya. És d'esperar que el Govern de la Generalitat farà tots els possibles per apagar la febre traspasadora dels madrilenys. Ara, ens exposem a morir d'una indigestió de serveis.

SILENCIO
 EL SILENCIO ES ORO
 NI VERBA NI FACTA
 CALLAR ES PODER
 SILENCIO!
 AL BUEN CALLAR LE LLAMAN ALEJANDRO
 AYUNA I CALLA
 SILENCIO
 ELS SILENCIS D'EN LERROUX
 — M... m! Mum! Mumm... He dicho!

EL BE. — I ara, fes broma.

Orvelles esgarrriades

Misteri aclarit

Sota un gravat on es veu el Sr. Ribé de cara i un urbà de gala i d'esquerra. El *Dià Gráfico* del dimarts passat publicava un peu que deia:

Mientras la Banda Municipal entonó la marcha fúnebre del «Ocaso de los Dolores», un grupo de artistas lanzó flores al coche fúnebre. (Fotos Pérez de Rojas).

Algú deia que el Sr. Pich i Pon no sabia escriure. Després d'aquest peu, no hi ha dubte que sí que en sap i que escriu amb els seus propis.

Imitacions

Del *Full Oficial* de l'altra setmana:

La Junta de la Federació Aeronàutica Internacional, que presideix el príncep Bibesco i que havia de celebrar ara una de les seves reunions periòdiques, ha estat imitada per la Generalitat de Catalunya a reunir-se aquesta vegada a Barcelona.

Té! Ni en això resultà que som originals.

Bons sentiments

La Noche del dia 17 publicava una informació encapçalada amb uns titulars a dues columnes, que deien:

El terrorismo en acción. En la noche del pasado sábado, estallaron siete bombas, una de las cuales causó heridas a una mujer. La información acabava amb les següents ratlles:

No ocurrieron, desgraciadamente, desgracias personales. Panteras! Més ben dit: hienes!

Causas de la crisi

D'un anunci que publicava un periòdic valencià:

Única fábrica de silleros de jeco, médula y mimbre. Res a dir, si no fos que la fàbrica d'aquests mobles s'anomena El telegrama industrial.

Realment, al món s'ha acabat la serietat.

L'estiu i la literatura

Signada per aquell grandíssim ase que es diu Fernan-Téllez. La Vanguardia ha publicat una «nota de sociedad» en la qual es diu, entre altres coses:

Las personas acomodadas invadieron las carreteras con sus autos en perpetua y alegre caravana. Autos, abiertos unos, que permitían ver a sus ocupantes con blancos trajes payeros, pantalón de franela, «sueter» de mangas cortas y cierre de cremallera; la cabeza al aire, sin que el viento de la velocidad les molestara.

Otros autos, cerrados —conducción interior—, pero a través de cuyas ventanillas veíase a los excursionistas con iguales indumentos que los de los otros coches, iban atestados. Algún auto llevaba anclado sobre el techo un bote o chalana para ser botado al agua en la playa, final del viaje.

Una multitud informe y blanca que, si no estaba constituida por las familias de la alta sociedad, ponía una nota veraniega y alegre en la monotonía de la vida ciudadana, invadió la estación de M. Z. A.

Després de llegir coses així, no queda altre remei que sentir una irresistible simpatia per a la F. A. I.

Tenint el ventre net
resta l'home satisfet;
i com és llépol i gormand,
EL SUCRE DE MADUIXES
és sempre el seu purgant.

FALSAS ALARMES

Ha anat d'un què que no es resolgués la vaga de la construcció

Seria inútil comunicar als nostres lectors que la vaga del ram de la construcció continua en el mateix estat. Allò que realment sorprendria és que la vaga canviés d'estat, que no volem pas dir que es casés, sinó que en lloc d'estar encallada rutllés vers la solució.

Però què hi farem si la vaga no marxa, la qual cosa vol dir que marxà, almenys des del punt de vista del Comitè de vaga. Les relacions que nosaltres sostenim amb ell, ens permeten aquesta setmana fer una revelació sensacional al públic. Resulta que la vaga estava ja gairebé resolta. Per un voler de Déu, patrons, obrers i vaguistes (tal apreciar els matisos) havien arribat a un acord unànim. L'acord consistia a reintegrar-se al treball (els obrers, naturalment) la setmana passada.

Quan totes les ordres estaven donades en aquest sentit, la premsa publicada mes manifestacions del senyor governador civil el qual expressava la seva confiança que la vaga estava resolta i que el dilluns vinent (o sigui el dilluns de la setmana passada) es treballaria en totes les obres. Llegir aquestes manifestacions els patrons, els obrers i els vaguistes i indignar-se tots a l'hora fou tot un. Per res del món calia fer quedar bé el Sr. Amatlla. On s'ha vist donar la raó al governador! En un tres i no res foren convocats tots els comitès de patrons, d'obrers i de vaguistes i foren revocades les ordres de retorn al treball.

I vet ací per quims set sous encara estan paralizzatiats les obres i la Sagrada Família encara no està llesta.

Paròdies d'«EL BE» A la manera de... Ignasi Agusti

He escrit la teva imatge en un [paper secant] perquè immediatament la dolces [es dilata]. Et porto, avui, l'enyor d'aquell [instant] embolicat amb un paper de plata.

IGNASI AGUSTI

Herniats

amollint-se com un guant. No compreu cap aparell sense abans visitar-nos.

CASA TORRENT • Unió, 13 - Barcelona

Segons el senyor Miquel Badia la F. A. I. té destacades unes notes per a seduir joves i fer-ne adeptes a la causa. (Dels diaris.)

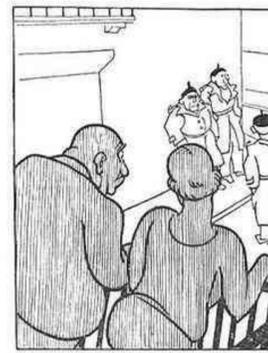
— Em sembla que t'ha mirat.

— Aquesta sí que me l'ha F. A. I.

No hi ha justícia, ni ministre de

Corre la veu que el senyor Anguera de Sojo serà nomenat ministre de Justícia, càrrec vacant per la dimissió del Sr. Alvaro de Albornoz. La capacitat i resistència oral del senyor Anguera ha meravellat tant les altes esferes governamentals que sembla que el seu nomenament no es farà esperar.

Però allò que ha induït decididament en l'elevació del senyor Anguera a la categoria ministerial ha estat el bon disseny del Sr. Azaña a facilitar un tema permanent a l'editorialista de «L'Opinió». D'ara endavant, l'òrgan semi-esquerrà podrà carregar altra vegada les culpes de tot al senyor Anguera de Sojo.

— Allà hi ha uns escamots que vigilan uns de la F. A. I. i uns de la F. A. I. que vigilen uns escamots.

— I tots plegats qui els vigila?

Inter-nos

Assenyalem a l'atenció dels camots una sèrie de personalitats apallissables. Esperem ésser ateses amb aquella gentilesa que les Joventuts de l'Esquerra sempre han mostrat per a nosaltres.

Aurea de Sarrià, Joan Pich i Pon, Pare Miquel d'Esplugues, Manuel Santamaría, Joan Vidal Salbó, traductor, Agusti Esclassans.

Ens queden encara algunes altres personalitats a assenyalar. El caràcter i la representació d'elles ens priva de fer-ho públicament. De set a nou, robram a la nostra redacció (Rambla del Centre, 8, «Libreria Espanyola»), els escamots i els comunicarem el nom d'aquestes personalitats.

EXITS El traspàs de serveis

El rècord de resistència que detentava el Sr. Anguera i que abans havia detentat la vaga de la construcció, ha passat a mans del traspàs de serveis. Hem dit que el traspàs és imminent, car és un específic d'aquells que cal agitar abans d'usar-lo, i l'ordre públic està molt agitat, la qual cosa deixa entendre que d'ací pocs dies el faran servir.

Però mentrestant no arriba el traspàs, i ací ens morim de consumpeió lenta i aguda. Si dura gaire l'espera, ens expossem que el traspàs ens trobi traspasats, que no existeixin ja ni l'ordre ni el públic per a aplaudir la brillant gestió de la Comissió de Traspàs de Serveis. Naturalment que això no ha de llevar-nos l'optimisme. Per si així fos, el senyor Pere Coronines en té unes reserves tan grans que bastarien per a optimitzar tot el país i països accessoris o occitans.

Cal aguantar ferm i no plegar-se sota els mals fets de l'adversitat. No hi fa res que en els Consells de ministres no s'activi el traspàs i que el ministre d'Hisenda cerqui fórmules per ajornar el traspàs del dur, i hàgim d'aconterant-nos amb amanyagar la traspasada clau. Dia vindrà que tindrem clau i duro. Es qüestió d'optimisme.

Es clar que passen coses capaces de desoptimitzar al més optimista. Per exemple, el nomenament del Sr. Azcarra com a delegat del Govern central en el Comitè permanent de la Junta de Seguretat. Nosaltres demanarem facultats i traspasos; però no ens podem queixar si el govern fa el sord a les nostres peticions.

— Allà hi ha uns escamots que vigilan uns de la F. A. I. i uns de la F. A. I. que vigilen uns escamots.

— I tots plegats qui els vigila?

¿Com es coneix un policia autèntic d'un de fals?

Multitud de legidors, corsecats pel dubte, ens escriuen demanant quina manera hi ha de reconèixer l'autenticitat dels policies que un dia puguin detenir-los. Ací van uns quants consells.

Primer. Si és que realment heu comès un delicte, segur que el qui us deté no és un policia.

Segon. S'agafa el presumpte policia i se'l fa trinçar, per saber si és «sevillano».

Tercer. Pot telefonar-se a la Direcció de Policia demanant la tramesa a un policia autèntic com a mostra.

Quart. Pot prescindir-se de comprovacions i esperar, després de la pallissa, a confrontar les dues versions, una publicada per «Solidaridad Obrera» i l'altra facilitada pel senyor Badia.

Ens costarà un milió de francs treure'ns la F. A. I. del damunt

Poden ben creure que no ens ho volem creure. Llegirem i rellegirem una pila de vegades la notícia i si no fos perquè la veïem estampada en periòdics tan seriosos com «El Diluvio», no li hauríem atorgat el crèdit més mínim.

I ací va, instantàniament i espontània, la nostra protesta més inflamada. Passi que la Generalitat cedeixi el seu saló de sessions perquè la F. A. I. hi tingui les seves reunions. Passi que obsequi amb rams de flors les senyores dels faistes. Però, allò que no pot passar — almenys sense la nostra protesta — és que es proposi donar un milió de francs a la F. A. I. per tal que aquesta porti a cap la seva obra.

Es indigne que la Generalitat protegeixi una organització semblant. En aquest cas no serveix d'excusa el fet que la F. A. I., en lloc d'operar a Barcelona, es comprometí a desallotjar les seves iniciatives al port dels Alfares. Tan catalana és la terra regada per l'Elbre com la regada pel Llobregat. Tot és carn i sang d'una mateixa pàtria i per res del món no hem d'abandonar els germans de Tortosa a una organització tan nefasta com la de la F. A. I.

Veritablement, els tortosins, pleins d'infules localistes i fins i tot desmenjats vers llur patrie catalana, mereixen de nosaltres una admiració. Però llur mare Catalunya no pot emprar vers ells una tan refinada venjança com suposa el fet de tractar-los la F. A. I., convenientment subvencionada, perquè faci servir la desembocadura de l'Elbre com a camp d'operacions.

La importància de dir-se Pérez

Ha estat molt comentada aquests dies la influència del cognom Pérez per a aconseguir la celebritat. Quan el comandant Pérez Farrás fou nomenat cap dels mossos d'Esquadra, no estranyà ningú. Però després, el senyor Pérez Sala era nomenat cap superior de policia i darrerament els senyors Pérez Feliu i Pérez Escudero han estat nomenats víctimes dels escamots.

Això ens ha portat a un descobriment sensacional i és que el conseller de Justícia i Dret ha de dir-se per força Pérez Coromines.

Vulgarització científica Història d'un decret

La nit abans de les famoses declaracions de Miquel Badia, uns escamots varen anar a portar amb gran urgència a la impremta de la Casa de Caritat el text del decret creant l'Escola de Policia per publicar-lo al *Bulletí* de la Generalitat.

Al cap de mitja hora, uns altres escamots intentaven retirar-lo, però no ho aconseguiren.

Uns altres escamots?, preguntat el lector. Que n'hi ha de dues menes? Ah, no ho sabia? Els primers eren els d'en Dencàs; els segons, els d'en Selves i en Compans. Com si diguéssim escamots de terra i de marina.

G. ALOMAR VIES URINÀRIES. — Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric. Balnear, 4. C. Coronilla 2 pter. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

A una taula ben proveïda no hi pot manca

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

PLAÇA DE LA REPÚBLICA. 7

AIGUES DE SANT HILARI SACALM

HOTEL MARTIN

Obert de l'1 de juliol fins al 15 de setembre

Auto diari Barcelona-Sant Hilari durant la temporada oficial. Surt a les nou del matí del Restaurant Martín, Rembla del Mig, 5 i de l'Hotel Martín de Sant Hilari, a les cinc de la tarda.

Informes: Restaurant Martín - Barcelona

— Triga molt aquest xicot; potser li ha passat alguna desgràcia? — Cal! No passis ansia... A la millor l'eston apallissant en un centre d'Esquerre.

L'home de Catalunya

Quan el poble de Barcelona aterroritzat per l'audàcia terrorista de l'anarcosindicalisme faista i olla, romania collijut i esmaderat sotmès a una tirania indigna, quan els ciutadans creient perduda tota esperança, demanaven a crits en la intimitat silenciosa de llur consciència un dictador que posés les coses a lloc, les peres a quart i els peus a rotlló als causants de la intranquil·litat pública Catalunya, com a mare sollicita que sempre té un pit a punt o dos, com a pare provident, com a àvia afectuosa, i com a oncle d'Amèrica, ha sabut, com sempre, trobar l'home que, en el moment crític, que en l'instanc precis, li feia falta. L'home que, amb mà ferma i esperit decidit, donés cop per cop i prengués ull per ull, dent per dent i sang per sang. L'home que, venint de Prats de Molló i no de l'hort, com tants d'altres, sebés el secret dels bons purgants (mano de hierro en guante de terciopelo) i aquella fórmula llatina «suaviter in modo, fortiter in re», o a l'inrevés quan fos necessari i aquest home que Catalunya necessitava, i que Catalunya, la industriosa Catalunya, com tan bé diu Estampa desde Madrid, ella mateixa s'ha sabut manufacturar, és el benemerit ciutadà Miquel Badia, creador i organitzador, pare i mare de les Joventuts d'Esquerre Republicana de Catalunya d'Estat Català, dels escamots, de l'Escola de Policia de la Generalitat de Catalunya, de la Policia de l'Escola de Policia de la Generalitat de Catalunya i d'aquest merescut i pàl·lid elogi.

només podien usar els guàrdies civils, ha inaugurat la nova era. Qui no vulgui pols, que no hi vagi.

(1) Aquest article ha estat escrit de puny i letra — de puny dels escamots i de letra del seu redactor — al Casino dels Senyors de l'Esquerre, de la Rambla de Catalunya. L'emoció experimentada pel seu autor en redactar-lo, l'ha obligat a ingressar a l'Hospital d'Ingruebables, dit ingenuament de l'Esperança pel Sr. Giralt.

Havi-Hava. — Ja està bé, però és massa llarg. Hi hauria més feina a retallar-lo que a fer-lo nou.

Poca-Cosa. — També està bé, però també és massa llarg.

Ruinet. — Això vostre, en canvi, és curt i dolent.

Anònim. — Amb el malament que escriuiu, no ens sobta que us se'dueixi la professió de periodista.

Pepet. — Un altre dia, germà. Adreccu-vos a La Humanitat.

J. Casas. — Y tú ¡mi Patria querida!

Hoy que son libres tus alas, Viste las egregias galas

Al mirarte redimida; Ya tus hijos tienen vida

Porque la vida es la Ley; Y al extirpar a esa grey, Gritemos con voz severa: ¡Viva Primo de Rivera!

¡Viva España! ¡Viva el Rey!

RICARDO PRATS.

Suposem que aquest Ricardo Prats a hores d'ara ja deb d'esser un partidari de l'Esquerre.

El Jover Senyor Moyà. — Vós sou dels qui ens convenen.

Un de la Penya del Pujal. — Potser és un xic massa llarg, però la bona intenció el salva.

Berna-bé Films. — Si no ens precisen la casa de què es tracta, no farem res.

Un maçó. — Va, corregit i escurçat, tal com demaneu. Records a Mossèn Tusquets.

D. García Elcorte. — Moltes gràcies, i per molts anys.

Un llicenciat. — Si entre tots plegats poguéssim aprendre i escriure curt...

J. Carol. — «Pel juliol, ni dona ni Ventura Gassol?» Doncs ja està, ja ho veieu. No ha calgut dibuix.

Anònim. — Excelent! Insistiu. Radu-cal. — Pèssim. No insistiu.

L'entusiasta mínim. 30.000. — Us creiem quan dieu que sou un bon lector. En canvi, si ens diguéssiu que sou un bon escriptor...

E. C. L. — Gent tan ben disposada com vós, ens trenquen el cor.

Pilar. — Si els Escamots i la F. A. I. ens ho permeten, no et diré que no.

ELS DRAMES D'AQUEST ESTIU
La tragèdia del senyor que ha comprat dues sdrines.